

May 28, 2014 at 6:04 pm

Kuljiš o poukama hrvatskih euroizbora: Formula uspjeha tehnokracija + demagogija

Posted by [sp](#)

Denis Kuljiš o poukama euroizbora

Što je poruka euroizbora? Što je elektorat poručio strankama, političarima, je li dokazao zrelost, čini li se da ljudi koji imaju pravo glasa na stvari gledaju realno?

Prvo, pokazalo se da biračko tijelo ispravno percipira kako Europski parlament, bez obzira na skupinu hrvatskih europarlamentaraca u njegovu sastavu, nema velikog utjecaja na život u zemlji. Tobože ujedinjenom Europom ne upravlja se demokratski, odluke donosi Europska komisija, koju biraju vlade. Vlade same vode nacionalnu ekonomsku politiku, a manje od 2 posto bruto-domaćeg proizvoda daje se u zajednički budžet. Europa, to su centri moći, pet-šest vlada, velike korporacije i drugi investirani interesi, a Europski je parlament čisti politički folklor. Bla-bla. Hrvatski birači su realni, njima je to jasno, zato je na izbore izašao svaki četvrti, i to samo zato da pošalje neki poruku vladi, ili svom stranačkom vodstvu.

Desničari i opozicionari iskazali su nezadovoljstvo vladom, pa je znatno više glasova dobio HDZ-u nego SDP-u, kojeg je od potpunog debakla – sasvim mogućeg rasplesa sa samo 3 dobijena mandata, spasila – poplava. Zadnja nota u medijima prije izbora bila je humanitarna poruka zajedništva, dok je birokratska država pokazala da njene službe funkcioniraju, iako je cijeli sustav nepodnošljivo preskup. Premijer je ostvario nemoguće – nije napravio niti jedan jedini ispad. Možda i više od tjedan dana nije izvalio neku glupost ili nekoga javno nepotrebno izvrijeđao i antagonizirao.

Istodobno, birači SDP-a pokazali su da se ne slažu s vodstvom stranke, a birači HDZ-e da su im najmiliji oni koji sa sadašnjim HDZ-om imaju najmanje veze.

Esdepeovsko jezgro glasalo je za Tonina Piculu koji je bio na petom mjestu, a završio na prvom sa 133 tisuće glasova, polovicom od svih koje su dobili. On je tiha opozicija predsjedniku SDP-a, kao i cijela stranka. Zoki im je podjednako mrzak, ali jedino se više od njega boje gubitka vlasti, položaja i patronaže koja uz vlast ide. Budžetske milijarde slijevaju se svima koji stoje u bilo kakvoj političkoj, interesnoj ili rodbinskoj vezim s kastom socijaldemokratskih upravljača. Znači, Tonino Picula je sljedeći predsjednik poraženog SDP-a. Kad se vrte sebi, onome što zaista jesu – skupina bezličnih, kukavičkih oportunističkih bez ijednog karakternog lidera koji bi se suproststavio manijaku što ih vuče u propast (tako oni vide Milanovića), izabrat će Piculu, koji kod njih prolazi kao račanoidni klon (zaista, ima gotovo sve njegove mane, ali ni jednu vrlinu).

Nešto glasova (oko 20 tisuća) dobio je Neven Mimica, na račun mirnoće i prominentnosti jedinog hrvatskog eurokomesara, kojega percipiraju kao osobu koja se privatno ne slaže s Milanovićem, a javno sa samim sobom. Zapravo, drugi u SDP-koaliciji bio je nesretni Pupi – Milorad Pupovac, iz SSDS-a, koji je sa 26 tisuća glasova Milanoviću donio jedan mandat, ali ga sam nije dobio, jer umjesto njega u Bruxelles ide drugopozicionirana premijerova tijesna suradnica i obožavateljica Biljana Borzan, koja je dobila 8 tisuća,

otprilike toliko kao i Jadranka Kosor s Gabrićeve debakl-liste Nacionalnog foruma. Jozo Radoš i Ivan Jakovčić, koalicioni partneri, povukli su 15 odnosno 21 tisuću, što znači da sami esdepeovci bez ovih suputnika dobivaju oko 200.000 glasova, oko 5% upisanog biračkog tijela. Ali, naravno, na izborima koji uopće nisu važni, za razliku od parlamentarnih izbora gdje se bira vlast i odlučuje o svim privilegijama i koristima koje bliskost s njom donosi.

Zanimljivo, i kod trijumfatorskog HDZ-a situacija je slična. Najviše je dobila Ruža Tomašić, također nisko pozicionirana, šesta na listi (107 tisuća), koja uopće nije članica stranke, nego predsjednica vlastite otpadničke pravaške, koju je nazvala po dr. Anti Starčeviću. Njemu bi od ove gospođe, bivše prometne policajke vjerovatno došlo slabo – čovjek je bio gej s devetnaestostoljetnim gej-senzibilitetom i takva energična gospođa koji dolazi na posao na motoru, opasana pištoljčinom, ispunila bi ga strahom i zazorom. Na drugom je mjestu pravi hadezeovac, mr. Andrej Plenković, koji u HDZ-u funkcionira kao Picula u SDP-u. Birači poručuju – Mi bismo takvoga, ako je moguće, ne nužno onakve kakvi su Tomo i Vaso, predsjednik i tajnik stranke, Karamarko i Brkić. Zatim je tu Marijana Petir, haesesovska seksi-fundamentalistkinja iz Slavonije. Sljedeći je umirovljeni komodor Ivica Tolić, bivši zapovjednik Ratne mornarice, koji predstavlja braniteljsku populaciju. Ni on nije stranački kadar, nego dolazi iz outsourcea. Dobro je prošao Davor Stier, kojega Karamarko ne podnosi, pa je, ukratko, glas za njega opet bio kritička poruka vodstvu. Dubravka Šuica je pripadnica nomenklature, a donijela je 15 tisuća glasova, ona je zaista Karamarkova, jedina pravovjerna od svih ljudi i žena koji idu u Bruxelles, jer je dr. Ivana Maletić, koja će onamo po redu na listi, a ne radi autentičnih glasova (dobila ih je manje od 10 tisuća), politički prilično neutralna. Ona je stranačka financijska stručnjakinja, vokalna kritičarka fiskalnog režima bivšeg ministra Slavka Linića, koji ju je otjerao iz resora iako je uspješno vodila pregovore s EU.

Birači su, dakle, protestirali protiv sadašnje vlade i protiv svog stranačkog vodstva. Jasno su pokazali kakve bi lidere htjeli – umjerene ili radikalne, ali ne luđake s margine, nego demagoge iz političke matice, ograničene uzusima etablirane stranke. Pokazalo se precizno da loše prolaze ekstremne političke sljedbe, a dobro ekstremisti u centrističkim stranačkim formacijama. Propali su stoga glavaševci kojima se pridružio prof. Milan Kujundžić, tajni kandidat ekstremno desne frakcije HDZ-a, koja protiv Karamarka ratuje tračevima o njegovoj udbaškoj prošlosti. Kujundžić je kao "pašalićevac" glavaševcima donio lijepih 20 tisuća glasova (sigurno sve samih razočaranih hadezeovaca), dok su ostali pripadnici te koalicije koju je gurao Glavašev slavonski postustaški HDSSB s devizom "Moli, radi, rađaj", prošli zaista bijedno. Danijel Srb, koji s tim neprikladnim prezimenom pokušava oživjeti Hrvatsku stranku prava, HSP, dobio je na njihovoj listi 2 tisuće glasova. Sve skupa, ovi ekstremisti polučili su 63 hiljade, što znači da lepenovci u Hrvatskoj uživaju podršku 1,5% biračkog tijela, odnosno 6,88% birača koji su izašli na izbore (a 25% u Francuskoj). Drugim riječima, hrvatski birači su spremni podržati desničarske filofašiste, ali samo ako djeluju unutar okvira etablirane građanske stranke prihvatljive u Europi – oko toga i oni najgluplji Hrvati rezoniraju ispravno. Naravno, desničari su se danas u Europskoj uniji politički uspostavili, ali to, shvaćamo, važi samo za velike, prave države, u kojima će ih, majci, već znati staviti pod kontrolu.

Isti fenomen imamo i na lijevom ekstremu. Propali demagozi Hrvatski laburisti – stranka rada otvoreno su zagovarala povratak u socijalizam. U Hrvatskoj nisu mogli dobiti ni jedan cijeli posto biračkog tijela. Glasači su spremni podržati esdepeovce koji misle da je socijalizam bio bolji, ali ne i Laburiste koji to javno govore – toliko blesav da to otvoreno podržava ovdje nije gotovo nitko...

Održivi razvoj, ORAH – voćka čudnovata, neodrživa je stranačka formacija dr. Mirele Holy, ekofeministkinje odjevene u crno, koju je Milanović izbacio iz SDP-a jer je više vodila računa o šišmišima u kraškim pećinama, nego o izgradnji električnih centrala, čemu se uvijek i na svakom mjestu suprotstavljala. Pritom je zadobila velike simpatije članstva SDP-a, ne zato što oni haju za te bijesne gliste koje nastavaju ponornice, nego zato što mu se suprotstavila, kako to nitko od njih ne smije. Ali, vic je u tome što je ona alternativka i ne haje za mišljenje normalnih, prosječnih ljudi. Nije stvar u karakteru, nego u ekscentričnosti, povezanoj s

uobraženošću i, zapravo, uočljivom intelektualnom insuficijencijom – Mirela uopće ne razumije o čemu je riječ, jer nema razvijenu socijalnu inteligenciju. Kod marginalaca se ona, doduše, i ne očekuje. Zato je sve krivo shvatila – zaključila je da se svi pale na nekakav njen pogram "održivog" razvoja, na obećanja da će smjeti saditi konoplju, pušiti travu itd. ali umjesto masovne podrške alternativaca dobila je – ona sama – 87 tisuća glasova, dok nitko iz njene stranke nije mogao nabrati ni dvije tisuće. Već je četvrti na listi skupio – 400 glasova. Ukratko, podrška ORAH-u, hvala dragom Bogu, uopće ne postoji, nego se glasalo isključivo za Mirelu i onaj peti mandat koji nedostaje SDP-u, prešao je k njoj, glasovima samih esdepeovaca... Čak su i alternativci koji su za njih glasali zapravo esdepeovci. To su likovi nakačeni na vladinu klijentelističku mrežu, preko koje se svake godine stotine milijuna kuna daju za najbesmislenije inicijative idiotskim udrugama kojima SDP pokušava nadomjestiti produktivnu ekonomiju. Te "seljačke radne zadruge" 21. stoljeća, zapravo "građanske udruge badavađija" ne mogu opstati uz neku normalnu zelenu, opozicionu stranku, jer ih takva ne bi mogla financirati – one su naprosto plaćeno biračko tijelo SDP-a koji je izgubio sindikalnu, radničku i narodnu podršku normalnog mejnstrima, budući da je propao srednji stalež i socijalistička inteligencija (šljakeri i seljaci uvijek su bili za crkvu i nacionalizam).

To je, dakle, poruka biračkog tijela strankama i vodstvu, a izbori su donijeli i nekoliko općih pouka.

Prvo, ovdje ne prolaze nikakve novotarije i novoizumljeni ljudi, koji ulaze u politiku s novim idejama, naročitim svojstvima ili s visokim preporukama. Dr. Nikica Gabrić bio je u medijima dan i noć i skupio je 5 tisuća glasova, a vedeta njegove liste, bivša premijerka Kosor, samo 6 tisuća. Treći na listi imao je – 339 glasova. Drugim riječima, birači nisu prihvatili ni novu stranku, ni novog lidera ni staru, propalu hadezeovku, koju ne želi HDZ. Da je ostala u toj stranci, dobila bi mnogo više glasova. Da postoji neki regulacijski uređaj koji bi joj se mogao ugraditi pa da od deset izjava koje kani dati, da samo jednu, dva ili tri puta kraću, i sad bi bila u politici kao pouzdan vezni igrač svoje stranke. No da takav uređaj postoji, već bi se najmanje dva namontirala na premijera Milanovića. Forumaši nisu prošli kao osobe, a program nitko nije shvatio, jer su ga zastupali dijametralno različiti ljudi. Ukratko, Nikica Gabrić – u ništa, što bi rekli na sinjskoj alci.

Ostalih 19 autsajderskih stranaka sačinjavaju dežurni egzibicionisti radi kojih bi trebalo uvesti pristojbu od pet-šest tisuća kuna po prijavljenoj listi, poslije čega bi sigurno odustali od ćorava posla. Romi su, primjerice, praktični ljudi i nije jasno zašto je jedna njihova skupina, tzv. Snaga Roma Hrvatske izašla za izbore kako bi demonstrirala slabost, odnosno totalni dezinteresman biračkog tijela za tu priču – za drugopozicioniranog Fadila Hrustića (37 glasova) nije bila ni uža familija... Stranke specijalnih interesa poput romske ili stranke Zelenih (3.684 glasa) posve su neprimjerene hrvatskom političkom životu, koji je konstituiran oko globalnih, svjetonazorskih pitanja i opcija. Osim toga, biračko je tijelo iznimno konzervativno. Dugo treba da nekoga odbaci, još duže da nekog novog prihvati.

Naravno, ne treba gledati na politiku samo u optici ovih "larpurlartističkih" izbora – oni parlamentarni, interesni, vodit će se oko puno konkretnijih pitanja. A predsjednički? Teško je tu biti pametan – predsjednički su uvijek jedinstveni po osnovnoj temi koja se na njima prelama, pa se iskustvo s europarlamentarnih ne može mehanički preslikati. Osim što sigurno vrijedi opaska da je biračko tijelo oprezno, konzervativno, te da u osnovi trijezno prosuđuje.(denis kuljiš – zurnalisti.com)